

SHAUN DAVID HUTCHINSON

EVRENİN
KIYISINDA
DURUYORUM

Çeviren
Ece Karaağaç

15.000.000.000 Işıık Yılı

1184 NO'LU UÇUŞUN kalan yolcuları zombi adımlarıyla koltuklarına doğru ilerlerken ben cam kenarında oturmuş, Platon'un *Devolet'*ini okur gibi yapıyordum. Yanımdaki kadın kolçağını indirmeyi reddediyordu ve parfümünün kimyasal tatlılığı dilimi ve boğazımın arkasını kaplıyordu. Her iki durumu da savaş ilanı saydım.

Koridor tarafındaki koltukta orta yaşlı, âlemci bir herif telefonda gevezelik ediyor; bir gece önceki buluşmasını en iğrenç detaylarına kadar, utanmazca anlatıyordu. Eve attığı kızın ne kadar da sarhoş olduğu dahil. Her cümlesini de, "Müthiş, değil mi?" diye bitiriyordu.

Kulağa *müthiştten* çok ilk randevu tecavüzü gibi geliyordu.

"Yalnız mı seyahat ediyorsun?" diye sordu parfüm teröristi. Suratı, pörtlek gözleri ve minik dişleriyle çivava cinsi köpeklere benziyordu ve saçları da arsız buklelerden oluşan bir miğfer gibiydi.

"Evet," dedim. "Birini arıyorum."

"Aradığın kişi Seattle'da mı?"

"Bilmiyorum," dedim. "Ki bu yüzden de onunla buluşmak yerine onu arıyorum." Özellikle kabalık etmeye *çalışmıyordum* ama uçmaktan nefret ederdim. İşin mekanik yanını anlıyor, arabayla seyahat ederken ölme ihtimalimin çok daha yüksek olduğunu da biliyordum ama iki yüz kadar terli, iğrenç insanı saatte beş yüz elli mil hızla havada taşıyan metal bir tüpe tıkmak, rasyonel beynime kısa devre yapıyor ve bilim karşısında dehşete kapılıp, uçmayı kara büyüünün uğursuz bir ürünü sayan ilkel yanıma harekete geçiriyordu. Okumak ve havadan sudan

muhabbetlerden kaçınmak sakın kalmamı sağlıyordu ki koltuk komşum bunun pek farkında değil gibiydi.

Kadın manikürlü tırnağıyla kitabımın kapağına hafifçe vurdu. “Bir delikanlının telefonuna bakmak yerine kitap okuduğunu görmek güzel.”

“İzin verin de size biraz cep telefonlarından bahsedeyim,” dedim. “Cep telefonları kameraları, mikrofonları ve sayısız sensörleri aracılığıyla kişisel verilerinizi yalayıp yutmak için tasarlanmış iki yönlü iletişim araçlarıdır ve daha sonra bu verileri yakalanıp işlenmeleri için gökyüzüne gönderirler. Siz kimsenin izlemediğini düşünürsünüz çünkü bu geceleri rahat uyumanızı sağlar ama birileri sizi *daima* izler. Her sabah işe giderken Starbucks’a gitmek için nereden döneceğinizi tahmin edebilmek adına GPS koordinatlarınızı listeleyip toplar, tabii kahvaltılık leziz bir sandviç almak için yolu uzattığınız cuma günleri hariç. Telefonlar hayatımıza açılan kapılardır ve hükümet tüm anahtarların birer kopyasını elinde tutar.”

Kadın gülümsedi, mercan rengi dudakları gerildi ve kolçağı indirdi.

Sonunda.

Fakat o kadar uzun zamandır birileriyle konuşmamıştım ki kitabıma dönmek yerine konuşmayı sürdürdüm.

“Erkek arkadaşım ortadan kayboldu,” dedim. Koltukların üzerinden baktığımda kokpitin yakınlarında ayakta duran, yüzü çıkışa dönük, uzun bacaklı bir kabin memurunun birtakım el kol hareketleri yaptığını gördüm.

“Thomas Ross. Seattle’da bulmayı umduğum kişi o.” Kabin memuru omzunun üzerinden kısa bir bakış attı, bir şahinin gagasına benzeyen burnu doğruca beni işaret eden bir pusula işnesi gibiydi.

“İlginç,” dedi kadın, ses tonu tam tersini söylerken.

“Tommy iki ay evvel ortadan kayboldu. Onu arayan tek kişi de benim. Ne polis arıyor ne de arkadaşlarımız. Hatta anne babası bile bir şey yapmıyor. Ortadan kayboldu ve onlar da hayat-

larındaki deliği yamadılar; katılan herkesin bir kupa kazandığı futbol maçlarına ve zoraki aile yemeklerine geri döndüler. Çünkü onlar için Tommy asla var olmamıştı.”

Kabin memuru, haki üniforma giymiş, kırmızı yüzlü bir şerif yardımcısının uçağa girebilmesi için kenara kaydı. Şerif yardımcısının sol göğüs cebinin üstüne cilalı bir altın yıldız asılıydı ve belini saran kemerde bir silah taşıyordu. Koridordan aşağı süzüldü, parlak traşlı kafası sağa sola dönüp sanki bir baş üstü göstergesi ona isimlerini ve kişisel detaylarını veriyormuş gibi yolcuları süzdü.

“Tommy’nin not ortalaması 3.98’di,” dedim. “*Cloud Lake High Tribune*’da editör yardımcısı olarak çalışıyordu ve münazara kulübünde bir yıldızdı. Ve beni sevdiğine eminim. Emin olduğum tek şey bu. Öylece çekip gitmezdi.”

Kadın da uçaktaki herkesle birlikte polis memurunun bana doğru paytak paytak yürüyüşünü izledi.

“Ergenler sıklıkla aceleci kararlar alırlar,” dedi kadın. “*Arkadaşım* da ortaya çıkacaktır.”

Ortaya çıkmak. Sanki kayıp bir çorap teki ya da ağabeyimin ben küçükken sakladığı Batman oyuncacı gibi. Sanki Tommy kaybolmamış da öylece yer değiştirmiş gibi.

“Ayrıca,” dedim, “evren daralıyor.”

Şerif yardımcısı benim sıramın önünde durup yüzüme baktı. Yaka kartında BANEGAS yazıyordu. “Oswald Pinkerton? Benimle gelmen gerekiyor.”

“Burada Oswald Pinkerton diye biri yok,” dedim. “Belki başka bir uçustadır.”

Polis memuru sert biriymiş izlenimi yaratmaya çalışarak göğsünü şişirdi ama kollarının kaldırdığı tek ağırlık televizyon kumandasıymış gibi duruyordu. “Zorluk çıkarma, evlat.”

“Belki de söyleneni yapmalısın,” dedi kadın. Bacaklarını koltuğun altına doğru topladı ki bu sayede ne yapacaktım? Üzerinden emekleyerek mi geçecektim?

“Gidelim, Oswald,” dedi Memur Banegas koltuk arkadaşla-

rımın yerlerinden kalkıp bana yol verebilmeleri için kenara çekilirken.

Çok yaklaşmıştım. Tommy'yi bulmaktan –ya da onu bulmadığım bir yeri daha eleyip erkek arkadaşımı yeniden görmek konusunda kalan bir parçacık umudumu da ezip geçmekten– Atlanta aktarmalı bir uçuş kadar uzaktım. Eğer Palm Beach Bölgesi'nin En Beceriksiz Yetkilisi bir kahve almak için dursa ya da lağım timsahlarını beslemek için tuvalete uğrasaydı, uçuş görevlileri kapıları kapatsaydı, pilot piste çıkmış olsaydı kaçıp gitmiş olacaktım. Ama belki de böylesi daha iyiydi. Eğer oraya gidip de Tommy'yi bulmasaydım, onun sonsuza dek ortadan kaybolduğu ihtimaliyle yüzleşmek zorunda kalabilirdim. Bu durumda ise onu bulacağıma inanmayı sürdürebilirdim. İç çektim, sırt çantamı alıp *Devlet*'i içine tıktım ve şerif yardımcısını takip ederek uçaktan indim.

Banegas elini omzuma koydu ve bana geçici bozgunumu kabul etmekten başka çare bırakmadı. Kapı kapatılırken geri dönme dürtüme direndim. Ayaklarımın her biri yüzer kiloydu. Belli ki Tanrı yerçekimini artırmıştı.

Körükten çıktığımızda bizi terminalin şatafatlı, modası geçmiş palmye ağaçlarıyla dolu pastel Florida dekoru karşıladı. Memur Banegas beni pisti gören pencerelerin önündeki koltuklara yönlendirdi.

“Burada bekle,” dedi Banegas. Diğer uca gidip telsizine bir şeyler geveledi.

Uçağım yolculuğuna başlamak üzere terminalden ayrıldı.

Uçağım.

Kaçışımı mükemmel planlamıştım. Annemle babamı hafta sonu Lua ve Dustin'le birlikte Universal Stüdyoları'na bir gezi yapacağımıza ikna etmiş ve aslında nereye gideceğimi söylemesem de Lua'ya beni idare etmesi için yalvarmıştım. Geri döndüğümde her şeyi açıklayacağıma söz verince gönülsüz de olsa kabul etmişti.

Uçak biletinin parasını ön ödemeli kredi kartıyla ödemiş ve

yaşımı sorgulayacak bir resepsiyonistle uğraşmamak için House-Stay'den kendime kalacak yer ayarlamıştım. Hatta Seattle'ın yerel ulaşım uygulamalarını indirip zamanımı en iyi şekilde kullanma-ya sağlayacak, etkili bir arama düzeni bile geliştirmiştim.

Fakat planlarımın aksine, uçağım bensiz havalanıyordu ve annemle babam muhtemelen sonsuza dek cezalı olduğumu söyleyeceklerdi.

Hayatımın içler acısı tema müziği kafamın içinde dönüp duruyordu. *Beceremedin. Beceremedin. Beceriksizin tekisin ve beceremedin. La la la la.*

Lua olsa daha iyi sözler yazardı ama ritim fena sayılmazdı.

Memur Banegas yanımda beliriverdi. "Hadi," dedi. "Ailenin güvenlik ofisinde bekleyeceğiz."

"Hiç olmazsa uçağın havalanışını izleyebilir miyim?" diye sordum. "Lütfen?"

"Her neyse, Oswald."

"Ozzie," dedim. "Bana yalnızca benden nefret eden kişiler Oswald der."

"İyi madem," dedi Banegas. Sinirlenmiş ya da sıkılmıştı, belki de arayıp hastalık izni almış olmayı diliyordu. Sonra sırtıp, "Oswald," diye ekledi.

Pencereye yürüdüm. Günün son cılız ışıkları turuncu ve pembenin iç içe geçtiği renkleriyle gökyüzünü batıya doğru aydınlatırken nefesim camı buğulandırdı. Uçağımı pistin sonuna dek takip ettim. Kanat kapakçıkları açıldı. Oldum olası ne işe yaradıklarını merak ederdim ama hiçbir zaman zahmet edip de araştırmamıştım. Memur Banegas'a sormayı düşündüm ama bana üniversitede kopya çeken, sırf silah taşımayı havalı bulduğu için polis olmayı seçen ve mesleğinin çoğunlukla evrak işinden ibaret olduğunu ve nadiren insanları vurma imkânı bulunduğunu keşfedince hayal kırıklığına uğramış biri gibi göründü.

"Annemle babam beni nasıl buldu?"

"Nereden bileyim ben!" dedi Memur Banegas.

"Ah."

Uçağımın ikiz motorları kükrediydi. Terminalin içinden onları duyamıyordum ama bıçaklar çılgınca, gittikçe daha hızlı bükülürken ve yol sona ermeden o kritik hıza ulaşmaya çalışırken çıkardıkları homurtuyu hayal edebiliyordum. Kendimi koltuğumda oturmuş, kolçakları mıcıklayarak koltuk arkadaşımın saldırgan kokusunu ve banal muhabbetini görmezden gelmeye çalışırken hayal ettim.

Burun yukarı doğru kalkarken ön tekerler yerden kesildi. Kanatların üzerindeki hava basıncı azaldı ve uçağımın yerçekimine meydan okumasına izin verdi. Ben yeryüzüne kök salmışken o göğe doğru yükseliyordu.

Memur Banegas omzuma dokundu. "Hadi, evlat,"

"Tabii," Sırt çantamı alıp Banegas'ı takip ettim. Terminalin merkezindeki mağazaya ulaştığımız sırada gümbürtüler başladı. İnsanlar pencerelere koşuştular. Ben de pencereye koştum.

Banegas arkamdan bağırdı; küfrediyor, oflayıp pofluyordu. Onu görmezden geldim.

Yüzümü cama yapıştırdım, iki yanım yolcular ve havaalanı personeliyle dolmuştu. Uçağımın takla atarak pisti yoldan ayıran çitin diğer yanına, Güney Bulvarı'na çakılışını izledim.

Tek tek kimlerin öldüğünü düşünmedim; parfüm bombacısı, âlemci tecavüzcü, Memur Banegas'ın beni uçaktan indirişini izleyen yolcular... Tek düşünebildiğim nasıl da güzel yandıktırıldı.

Ardından yer sarsıldı, camlar titredi.

Biri çığılığı bastı ve sonsuza doğru uzanmış gibi gelse de ancak bir kalp atımı kadar süren nefes kesici, felç eden sessizliği kırdı.

Memur Banegas'ın telsizi öttü. Sağımda duruyordu; kolları gevşemiş, gözleri büyümüşü. Önümüzdeki cam değil de televizyon ekranıymış gibi, camın diğer yanındaki kâbusu izliyordu.

"Hasiktir," dedi.

Panik veba gibi yayıldı. Telefonları kulaklarına kalıcı olarak yapışmış, buruşuk takım elbiseli işadamları, yerinde duramayan

çocuklarıyla bıkkın anne-babalar, ayrı düştükleri sevdikleriyle tekrar kavuşma ihtimalini yitirmiş kalbi kırık sevdalılar, genellikle aksi bilet mümessilleri ve her çeşit insan. Hiçbiri buna hazırlıklı değildi. Çılgılık atıp koltukların altlarına sığındılar, kaçışıp ağladılar, eylemleri etkisizdi. Gözyaşları uçağımın güzel ateşini söndürmeye yetmezdi.

Ben ağlamadım.

Hiç.

Ben güldüm.

Hiç durmadan güldüm, güldüm, güldüm.

Kahkahamı durdurabilmek için iki sağlık görevlisinin gelip vücuduma “sinirlerime iyi gelecek” bir şeyler enjekte etmesi gerekti. Ama alevleri söndürebilmeleri için daha çok çabalamaları lazımdı.

14.575.000.000 Işıık Yılı

DR. TAYLOR DAWSON sırık gibi boyu, karmakarışık kızıl saçları ve soğan biçimli, paranoyak gözleriyle bana *The Muppet Show*'daki Beaker'ı hatırlatıyordu. Bir Muppet'a benzeyen bir herifi nasıl olur da ciddiye alabilirdim ki? Meep meep, orospu çocuğu!

“Neden burada olduğunu biliyor musun, Ozzie?” Dr. Dawson dizinin üzerinde dengede tuttuğu bir not defteriyle geniş, flanel bir koltukta oturuyordu. Terapistlerimin arasında kâğıdı dokunmatik bir tablete tercih eden ilk kişi oydu.

Ailemin beni görüşmeye zorladığı terapistler daima neden orada olduğumu düşündüğümü bilmek isterdi. Bazen ailemin çok fazla parası ve ezici bir banliyö suçluluk duygusu olduğunu iddia ederdim. Diğer zamanlarda ise orada olma sebebimin hükümetin casusları pencerelele tırmanıp içeri zehir püskürtmesini diye hava menfezlerini karton plakalarla örtmemin kardeşimi korkudan öldürmesi olduğunu söyledim. En çok da onlara listedeki bir sonraki isimden başka bir şey olmadıklarını söylemekten keyif alırdım, alfabetik bir kolaylık. Herkes evrendeki yerini anlamayı hak eder, duvarlarında eski püskü, jenerik tablolar asılı, saati iki yüz dolarlık psikologlar da dahil.

Ki ona da tam olarak bunu söyledim. “Ailemin sağlık sigortasının karşıladığı terapistler listesinde sıradaki isim sizsiniz. Conklin'den sonra, Dewey'den önce.”

Dr. Dawson defterine bir şeyler karaladı. “Sağlıklı bir espri anlayışın olduğunu görüyorum.”

“Bence komik değil,” dedim. “Vaktimi sizinle konuşmaya harcayarak işimden geri kalıyorum.”

“Sence bu seans zaman kaybı mı?”

“Elbette.”

“Neden?”

Boğazımı temizledim. “Zaman kaybı çünkü önümüzdeki (telefonumdan saati kontrol ettim) yirmi dokuz dakikayı ebeveynlerimi, erkek kardeşimi ve muhtemelen 1184 no’lu uçuşu tartışarak geçireceğiz. Çünkü anlaşılan o ki herkes *bunu* konuşmak istiyor. Buradan çıkışta annelere şarlatanın teki olduğunu ya da bana kötü gözle baktığını veya parfümünün başımı ağrıttığını falan söyleyeceğim, onlar da sıradaki doktorla bir görüşme ayarlayacaklar. O bana aynı aptal soruları soracak ve ben de ona aynı aptal cevapları vereceğim.”

Dr. Dawson’ın suratında donuk ve aptal bir ifade vardı. “Terapi ancak sen de katılım gösterirsen işe yarar.”

“Öyle mi?”

“Öyle,” dedi Dawson.

Ellerimi başımın üzerine kaldırdım. “O zaman hadi şifalanalım, doktor.”

Doktor Dawson yine bir şeyler not aldı. *Sevgili günlük, hasta hırçın ve fazlasıyla konuşkan. Yoğun elektroşok tedavisi ve beynin ön kısmının tümüyle alınmasını öneriyorum.*

“Anne babanla başlamamıza ne dersin?” dedi.

“Şahane.”

“Onlarla iyi geçinebiliyor musun?”

“Eh işte,” dedim. “Asıl problem onların birbirleriyle iyi geçinememesi. Ki bu yüzden de boşandılar.”

Dr. Dawson başını salladı. “Bu seni üzdü mü?”

“Neden üzsün ki? Mezuniyetten sonra, muhtemelen, üniversiteye gitmek üzere evden ayrılacağım ve Renny de bir aya kadar temel eğitim için yelken açacak.”

“Renny?”

“Erkek kardeşim, Warren, ama herkes ona Renny der.”

“İkiniz yakın mısınız?”

“Çikolatalı pudingden bir denize yelken açtığım, tekrar eden bir rüyam var. Renny de üzerine eyer takılmış bir füzeyle başı-

mın üzerinden, adam boyunca insan yiyen bitkilerin yaşadığı bir kasabaya doğru uçuyor. Füze et yiyen bitki kasabasının üzerine inmeden önce de çırpılmış yumurtayı ne kadar çok sevdiğini haykırıyor.”

“Kardeşinin orduya katılması seni endişelendiriyor mu?”

“Ayağını havaya uçurmasından endişeleniyorum,” dedim. “Herkesin nefret ettiği ve utancından namluyu ağzına dayayan o herif olmasından endişeleniyorum. Ordunun onu benim kardeşim yapan şeyleri söküp almasından ve onu bize içi boş bir kabuk olarak iade etmesinden endişeleniyorum.”

Dr. Dawson’ın kaşları titredi ama söylediklerimi not almaktan geri durdu, bence bu onun bir miktar canına okuyordu. “Kardeşinle ilgili karmaşık duyguların olduğu açık ve sonraki seansımızda bu konuyu açmak istiyorum. Ama şimdi Thomas Ross’u konuşmak isterim.”

“Ya da başka bir şeyden konuşabiliriz.” Katlanmak zorunda kaldığım deri Judas koltuğunda kıpırdanıp rahat bir nokta bulmaya çalıştım. “Örneğin Maya Angelou’nun hem bir genelev sahibi hem de bir fahişe olarak çalıştığını biliyor muydunuz? Ya da D.H Lawrence’ın yazar tıkanmasının üstesinden gelebilmek için çıplak vaziyette ağaçlara tırmandığını? Ben hiç yazar tıkanması yaşamadım –yazdığımdan da değil gerçi, ben daha ziyade okurumdur– ama böyle bir tıkanma yaşayacak olsam da çıplak vaziyette ağaca tırmanmanın işe yarayacağından şüpheliyim. Bir denemek lazım.”

Dr. Dawson takdirle başını salladı. “Neden Thomas Ross’u hatırlayan tek insanın sen olduğuna inanıyorsun?” Belli ki benim konuyla alakasız konuşmalarım Dr. Dawson’ı caydırmaya yetmemişti. Dr. Askari’de işe yaramıştı ama dürüst olmak gerekirse onun düşünce silsilesini rayından çıkarmak da öyle çok bir çaba gerektirmemişti.

“Ben deli değilim,” dedim.

“Kimse öyle olduğunu söylemiyor.”

“Öyle mi? O hâlde neden buradayım? Anne babalar tümüyle akli başında evlatlarını terapiye göndermezler.”

Dr. Dawson kaşlarını çattı. “Elbette gönderirler. Terapi insanlara kompleks düşüncelerin ve duyguların üstesinden gelmelerinde yardımcı olur. Terapiyi zihin için bir antibiyotik gibi düşün.”

“Yani hasta olduğumu mu söylüyorsunuz? Mental bir enfeksiyonum mu var?”

“Öyle demek istemedim,” dedi Dr. Dawson. “Ve bence sen de bunu bilecek kadar akıllısın.” Dizinin üstündeki not defterini sehpaye bıraktı ve tüm dikkatini bana verdi. “Şimdi, neden bana Thomas Ross’tan bahsetmiyorsun?”

Dawson karşılaştığım ilk ısrarcı terapist değildi. Dr. Butte da sorularını atlatma girişimlerimi bertaraf etmişti. Onu bocalatmak için benim yaşımda birinin günde kaç kez mastürbasyon yaparsa aşırıya kaçmış olacağını sormuştum.

“Ne bilmek istiyorsun? Tommy’yle ikinci sınıfta tanıştık. Sekizinci sınıftayken beni öptü. Sevgilim ve en iyi arkadaşımdı. Temmuzun üçünde ortadaydı, dördünde ise yoktu. Anne babası bile onu hatırlamıyor.”

“Sen neden hatırlıyorsun?”

“Çünkü Tanrı’nın çarpık bir mizah anlayışı var. Nereden bileyim ben?”

“Bir teorin var mı?”

“Bir sürü teorim var.”

“Birini anlatsana.”

Gittiğimiz tüm terapistler içinde en çok Dr. Dawson’ın azmine hayran kaldım denebilir. Ama Tommy hakkında bilgi almak istiyordu. Muhtemelen seans süremiz dolmadan 1184 no’lu uçuşla ilgili de soru sorardı ki ilk ve tek seansımız olması da bunu gerektirirdi. Aynı zamanda onu biraz şımartmanın da zararı olmayacağını düşündüm.

“Sahte boşluk diye bir şey duydunuz mu?” diye sordum.

“Duymadım.”

“Bilimsel açıklaması, ki hakkıyla anlayamadığımı kabul etmem gerek, mümkün olan en düşük enerji durumunda kalmanın sonucu olarak evrenimizin istikrarını tanımlıyor. Sahte bir boşluk, sadece en düşük enerji durumunda olduğumuzu gösterir, bir boşlukla yaşanan yarı-kararlılık olayı bizi daha da düşük bir duruma düşürene kadar.” Beynimin işin bilimini anlaması uzun zaman almıştı ve muhtemelen Dr. Dawson’a da pek mantıklı gelmediğini fark ettim. Kendisi de bunu onayladı.

“Anladığımdan emin değilim,” dedi.

“Evreni, içindeki suyun kaynamak üzere olduğu bir tencere gibi düşünün. Tencerenin dibindeki baloncuklar sakinleriyle birlikte kararlı ve mevcut olan diğer evrenler ama gerçekte yoklar. Sonunda baloncuklar tepeye doğru yükselir ve patlar. İşte sahte boşluk budur.”

Dr. Dawson’ın eli seğirdi. “Yani sen de patlamanın eşiğinde bir baloncukta yaşadığına inanıyorsun, öyle mi?”

“Bu bir teori.”

“Peki bunun Thomas Ross’un ortadan kayboluşuyla ne ilgisi var?”

Niyet ettiğimden daha fazlasını söylemiştim ama zaten onu bir daha görmek istemememin bahanesi olarak annemle babama Dr. Dawson’ın seans boyunca uyukladığını söylemeye karar vermiştim, o yüzden çok fark etmezdi.

“Eğer evrenimiz sahte bir boşluksa, gerçek evrende yaşayan insanlar beni uyarmaya çalışıyor olabilir.”

Dr. Dawson bacaklarını çözüp tekrar bacak bacak üstüne attı, eli kucağında duruyordu. “Yani senin teorine göre gerçek evrenin sakinleri erkek arkadaşını çaldı ve seni de bir mesaj iletmek için hatıraların tek sorumlusu olarak bıraktılar, öyle mi?”

“Dediğim gibi, bu da ihtimallerden biri. Tabii başka tuhaf olaylar da var.”

“1184 no’lu uçuş gibi mi?”

Siktir. Kendi kuyumu kendim kazmıştım. “Tabii.”

“Bunu tartışabilecek gibi hissediyor musun?”

“Neden olmasın? FHI* müfettişleriyle yaptığım, neredeyse kısa ömrümün bir özeti olan uzun, anlamlı konuşmaları ömrüm boyunca hatırlayacağım.”

Dawson not defterini aldı. Onu yeniden eline aldığı için rahatlamış gibi görüldüğüne yemin edebilirdim.

“Polisin bildirdiğine göre uçak düştükten sonra kahkahalara boğulmuşsun.”

“Düşmek.” Başımı iki yana salladım. “Neden herkes çakılmak dememek için böyle lafı uzatıp duruyor? Uçak *düştü* ya da *alçaldı* diyorlar. Benim kişisel favorim ise *kontROLSÜZ bir acil iniş denemesi* demeleri. Doğrusu şu ki uçak çakıldı. Yere çakıldı ve yüz altmış yedi kişiyi öldürdü. Yüz elli beşi uçağın içindeydi, on ikisi de çakıldığı yolda. Eğer Renny gizlice bilgisayarımı karıştırıp aileme haber vermeseydi ölü sayısı yüz altmış sekiz olacaktı.”

“Niçin gülüyordun, Ozzie?”

FHI müfettişleri de aynı soruyu yüzlerce farklı biçimde sormuştu. Bana kalırsa kahkahamın uçağın çakılmasına benim neden olduğuma ya da bir şekilde işin içinde olduğuma işaret ettiğine inanmışlardı ama beni sorumlu tutacak en ufak bir delil bulamamışlardı. Beni serbest bırakmalarından sonra arkadaşlarım ve ailem, kaderimin beni ateş topuna dönen bir uçaktaki rahatsız koltuğumdan koparıp aldığı için ne kadar şanslı olduğumu ikide bir söyleyip duruyordu. Ama ben şanslı hissetmiyordum.

Dawson cevabımı sabırla bekledi. Seansımızın bitmesine on dakikadan az bir zaman kalmıştı ve benim kaybedecek hiçbir şeyim yoktu.

O yüzden, “Neden güldüğümü mü bilmek istiyorsun?” dedim.

Başını salladı. “Evet, istiyorum.”

“Çünkü Tommy’yi aramaya gidiyordum ve evren bana Cloud Lake’te kalmamı önermek için bir uçak dolusu insanı öldürdü. Sizce komik değil mi bu?”

---

* Federal Havacılık İdaresi -yhm

Dr. Dawson önce not defterine, sonra da bana baktı. “Hayır, Ozzie,” dedi. “Bence komik değil.”

“Yani, bence gülünç,” dedim. “Özellikle de gerçek olunca.”

Tommy

TOMMY'NİN TENİ SICAKTI. Isı üreten bir yıldızdı o. Radyasyonu hücrelerimde birikir, onları parçalara ayırır, beni parçalara ayırır ve DNA'mı çift sarmallı düğümlere dönüştürdü. Ombra teni benim Florida güneşi altındaki soluk ten rengimle kontrast oluşturuyordu. Bedenlerimiz T şeklini almıştı, Tommy'nin başı benim karnımın üstündeydi, yüzlerimizi gökyüzüne dönmüştük.

"Hiç Ay'ın bizi öldürmek istediğini düşündün mü, Oz?" Tommy'nin sesi göğsünde gümbürdüyordu, Mariana Trench kadar derindi ve annemin çikolata parçacıklı kurabiyelerinden daha yağlıydı.

"Hımm.. Hayır?"

Bana baktı, gözlerinin akı genişti. "Hadi ama! Şu güvenilmez kaya parçasına baksana. Cidden bizi gebertmek için entrikalar çevirmediğini mi söylemeye çalışıyorsun bana?"

Sola doğru kıpırdanıp omurgama doğru gömülen kabuktan uzaklaştım. Tommy'nin kalorifer peteği kafasının altında karnum bir ter havuzuydu. "Ay'ın bir soykırım planlamadığına neredeyse eminim," dedim. "Çünkü o bir kaya parçası."

"Yok," dedi Tommy. "Dünyaya çarpıp onu yörüngesinden çıkarmak ve güneşin etrafındaki hakkı olan yeri almak için doğru ânu bekliyor."

"Çok tuhafsin."

"Beni bu yüzden seviyorsun."

Bir dalga parmaklarımın üzerini yalayıp onları balık ve deniz yosununun tuzlu aromasıyla yıkadı. Eve dönmeyi düşünmeliydik ama zaten dönmem gereken saati geçirmiştim, birkaç dakika beni annemle babamın geç saatlere kadar dışarıda kalmak konusunda atacağı duyurlu nutuktan kurtarmayacaktı. Tommy'nin eve dönüş saati babasının

sarhoşluk durumuna göre değişiyordu ve Bay Ross'un kaprisli ve bilinemez eve dönüş saatine göre eve dönmeyi başaramamak Tommy'nin lehine ya da aleyhine olabilirdi.

Tommy'nin babası puştun tekiydi.

"Cumartesi günü Ön-SAT'ye giriyor musun?" diye sordu Tommy.

"Maalesef."

"Seni annen mi götürecek?" Başımınla onayladım. "Ben de sizinle gelebilir miyim?"

"İmkânı yok. Otobüsle git, beleşçi." Güldüm ve elimi Tommy'nin çıplak göğsüne sürttüm, kalın kaslarını izliyor, kasılmalarını fark etmemiş gibi yapıyordum. "Yedi gibi döneceğiz." Tommy'ye bakmak için başımı çevirdim ama o hâlâ Ay'a bakıyordu. "Fikrin neden değişti?"

Tommy omuz silkti. "Pop yaz boyunca onunla garajda çalışmamı istiyor. Ticareti öğrenmemin zamanı geldiğini söyledi."

"Sen mi? Tamirci mi?" Tommy tüm Amerikan başkanlarını sayabilir, partojenetik ve apomiktik aseksüel üreme arasındaki farkları açıklayabilir ve H.P. Lovecraft'ın eserlerinde var olan sorunlu ırkçılığa ilişkin uzman bir makaleyi bir saat içinde yalayıp yutabilirdi ama bu çarpıcı bilgi dağarcığı içten yanmalı motorların nasıl tamir edileceğini içermiyordu.

"Değil mi ya?" dedi Tommy. "Arabalar hakkında bir sik bilmiyorum."

"Sikler hakkında kesinlikle arabalardan daha çok bilgi sahibisin."

"Hiç şikâyet ettiğini duymadım."

Tommy'nin elini karanlıkta buldum ve parmaklarımı onunkilere doladım. Elleri ve ayakları daima üşürdü. Kalbi ve beyni vücut ısısını istiflerken el ve ayaklarını donmaya terk etmişti.

"Burs sınavını kazanmanın seni babanla çalışmaktan kurtaracağını mi düşünüyorsun?"

"Hayır ama bir şeyler yapmalıyım," dedi Tommy. "Bazen okyanusta tek başıma yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Diğer zamanlarda ise okyanus kâğıt bir bardağın içindeymiş gibi hissediyorum." Elim sığırdı. "Bizimkiler gibi olmayı reddediyorum. Peki ama ya Cloud Lake bundan ibaretse? Ya hepsi bu kadarsa?"

“Bu çok mu berbat bir şey?”

“Eğer beraberesek değil ama hayatlarımıza başka bir yerde başlamayı tercih ederim.”

“Nerede?”

Tommy esnedi. İç çekti. “Herhangi bir yerde, Ozzie. Her yer buradan iyidir.”

14.380.000.000 Işıık Yılı

KAFAM KARIŐIK VE yönümü ŐaŐırmıŐ hâlde uyandım. Masamda otururken uyuyakalmıŐtıım ve başımı çevirince gergin ensem durumu protesto etti. Dizüstü bilgisayarımın ekran koruyucusu odamdaki tek ışık kaynağıydı – gökkuŐağı girdabı ekranın bir kenarından diğerine sıçradı, biçim deđiŐtiren ve deđiŐen renkler kaçacak yer aradı.

Esnedim, uyku kırıntılarını gözlerimden ovaladım. Telefonumu kontrol ettim. Gece 01:43.

Tommy'yle ilgili anılarımı yazıya döküyor, kaybettiğimiz tarihimizi yeniden yakalamaya çalışıyordum. Kendimi bildim bileli günlük tutardım ama Tommy ortadan kaybolunca yazdıklarımın hepsi deđiŐmiŐti ve hatırladığım her Şeyi kaydetmeye kararlıydım, bu sayede asla unutmayacaktım. Bu düşündüğüm-den daha zordu. Daha önce Tommy'yle anılarımızı korumaya almamıŐtıım çünkü hep beraber olacağımızı ve yeni anılarımız olacağını düşünmüŐtüm.

Annemler beni uyandırmamıŐtı. Aman-Tanrım-ne-yapıyor-sun-sen?-Neden-kapıyı-çalmadım-ki? kazasından bu yana annem yatak odama nadiren giriyordu. Bence dağınlık da onu rahatsız ediyordu. Ama dağınlıkla pislik arasında fark vardı. Pislik, yatağın altında kullanılmıŐ tabaklar, mobilyanın üzerinde toz katmanları ve halının içine gömülmüŐ yemek kırıntıları demektir. Ki bu da Renny'nin odasını tarif ediyordu, benimkini değil. Odam yalnızca biraz düzensizdi. Kütüphaneden alınmıŐ kitap yığınları masamın kenarında sallanıyordu, katlanmayı bekleyen kıyafetler yatağımın dibinde bir tepe oluşturuyordu,

defterler, günlükler ve bir kısım başka kitaplar komodininin ve televizyonun tepesinde ve yerde duruyordu.

Temizlik sıkıcı bir aklın emaresidir.

Bilgisayarımı açtım ve Tommy-nereye-gitti sitelerimin olduğu klasörlerine tıkladım. Tommy ve benim ziyaret etmeyi hayal ettiğimiz yerler hakkındaki bilgileri içeren linkler. Cloud Lake'ten ayrılabilir ve isimsizce kalabalığa karışabilecek duruma geldiğimizde gitmeyi planladığımız ülkeler ve şehirler hakkında saatlerce fısıldaşırık.

Her dosyanın ayrı bir adı vardı. Tommy'nin bahsettiği yerler için "Belki" klasörü. Kulağa enteresan geldiğini düşündüğü müphem yerler için "Olasılıklar âlemi" – örneğin Meyrin, İsviçre çünkü CERN'i gezmek istiyordu. "Muhtemel adaylar" ise Boulder, Colorado; Savannah, Georgia ve Büyük Kanyon'un da dahil olduğu, Tommy'nin sıklıkla adını andığı yerler.

Klasörlerin her biri uzun, uykusuz geceler boyunca topladığım sayısız yer imi içeriyordu ancak "Tommy'nin Sık Kullanılanları" adındaki en önemli dosya sadece iki link içeriyordu. Tommy'nin en sık bahsettiği iki lokasyon için iki link. İlki Çin'deki Garze Tibet Özerk Bölgesi'nin Sertar İlçesinde bulunan Larung Vadisi, kırk bin Budist keşişine ev sahipliği yapan, binlerce küçük ahşap evden oluşan ve dünyanın en büyük Budist enstitülerinden biri olan eğreti bir şehir. İkincisi ise Seattle'dı.

Tommy Çin'e kaçmış *olabilirdi* ama refakatçisi olmayan bir erenin yurtiçi bir uçuşa rezervasyon yaptırması uluslararası bir uçuşa rezervasyon yaptırmasından daha kolaydı.

Bazen Seattle yerine Çin'e giden bir uçağa atlasam neler olurdu diye düşünüyordum. 1184 no'lu uçuşu yapan uçak yerine, *o uçak düşer miydi?..*

Farklı yer imlerinden oluşan başka bir klasörüm daha vardı. Eğer Tommy kaçmamışsa ne olmuş olabileceğine dair teoriler içeren internet siteleri. Sahte boşlukları açıklayan site gibi. Bir diğeri de gelecekte gelen suikastçıların bir şekilde Tommy'yi

zaman çizgisinden silmesi hâlinde zaman yolculuğunun nasıl işe yarayacağını açıklıyordu. Yine bir diğeri çoklu evrenlerin varlığı ve her seçimle evrenin bölünmesine ve kollara ayrılmasıyla ilgiliydi. Her teori öncekinden daha az mantıklıydı ve Tommy'nin kaçtığına, bir şekilde ben hariç herkesin anularından silindiğine ve onu yalnızca benim bulabileceğime inanmak daha kolaydı. Fakat gerçek şu ki Tommy'nin nereye gittiğine ve onu nasıl geri döndüreceğime dair hiçbir fikrim yoktu.

Mesnem ağrıyordu. Ben de koridoru geçip banyoya gittim. Karanlık ev benden daha derin bir uykundaydı. Renny'nin odasının kapısı aralık duruyordu, horultuları sessiz bir geceyi bölen boğucu bir gürültü oluşturuyordu. Televizyonu yine açık bırakmıştı, sesi kapalıydı ama ışıkların ve gölgelerin çılgın dansı Warren'ın odasını, onun çarşaflarına dolanmış hâlde yatağında yattığını ve kulağında kulaklığı olduğunu görmeme yetecek kadar aydınlatıyordu.

Renny'nin aralık kapısı bir davet değil, onun çocukluk korkularının bir kalıntısıydı. Biz küçükken beni onunla beraber korku filmleri izlemeye zorlardı. Beni asla korkutmazlardı ama Renny'nin hayal gücü her köşe ve gölgede camgöz ve boynuzlu şeytanlarla büyülenir ve annemler yattıktan sonra Warren benim odama süzülüp yerde yatardı. Sabah olunca da annemle babama benim ona benimle kalması için yalvardığımı söylerdi ve ben ona asla karşı çıkmazdım.

İzlediğimiz tüm korku filmleri içinde *Teksas Katliamı* en iyiydi. Şu boktan yeniden çevrim değil. En sevdiğim sahne; içeriden gıcırtilar gelirken ve Renny, "Duvarda kafatasları var! Girmeye, seni aptal!" diye bağırırken Kirk'ün sineklikli kapıdan dışarıyı dikizlediği sahneydi. Sonra, Renny'nin de belirttiği gibi bir budala olduğu için, Kirk giriş salonuna doğru yürür, merdivenleri aşar ve arkadaki kapıyı açar. Derisurat görünür ve TAK! Bir çekiçle onu yere serer. Ama bu bile korkutucu kısmı değildi! Kirk yere serilmiş, seğirir ve kıvranırken, yüzü kanlar içindeyken Derisurat onu yakalar, evin derinliklerine doğru sürükler ve

metal kayar kapıyı kapatır. Bu korkunç sesin felç edici kesinliğini asla unutmadım.

Bu bana bir şey öğretti: Duvarları hayvan kafataslarıyla süslü bir eve girmekten başka şeyler. Hayattaki en ürkütücü şeyler yaradılıştan gelen şeyler değildi; tokmaklı psikopatlar ya da palalı ana kuzuları ve hatta sizi rüyalarınızda öldüren, parmakları usturadan yanmış adamlar değildi. Hayatın en gerçek korkusu, bir daha asla açılmayacak bir kapının yüzünüze kapanmasıydı.

İşemeyi bitirince okula gitmeden önce birkaç saat daha uyu-
mak için odama döndüm. Kapımı kapatmak yerine açık bırak-
tım. Ufak bir aralık.

“İyi geceler, Tommy,” diye fısıldadım. “Tatlı rüyalar, her ne-
redeysen.”